

2—3), holott a gyakorlatban sok helyen vannak ilyen összevonások. Tavaly 2—3—4, az idén 1—3—4 összevonásban tanítók. Jövőre 1—2—4 összevonás lesz.

Jó lenne, ha az illetékesek figyelembe vennék ezeket a nagyon is reális állapotokat, még abban az esetben is, ha jövőre már 1969-et írunk, és a tanító jelölteket megismertetnék bővebb keretek között az ilyen problémákkal.

2. *Az órák elrendezése a tanítási napon.* Ez az értelmi szinteken való „zongorázás” teszi próbára a nevelőt. Ezt nehéz megszokni.

3. *Fokozott figyelemmegosztás és koncentráció.*

4. *Az önálló órák állandó, megszakításmentes ellenőrzése.*

5. *Az időbeosztás.*

1—4 osztály esetén három osztályt kell óra elején előkészíteni az önálló munkára, majd óra végén ellenőrizni. A közvetlen (K) órákból maximum 10 perc leszámítódik az önálló feladatok előkészítésére és ellenőrzésére. Tehát a nevelő részére 35 perc áll rendelkezésre. Ez idő alatt kell az új anyagot megtanítani, gyakorolni. A K. óraszámok kevesebbek mint önálló osztályokban.

Itt segíteni csak jó órászervezéssel lehet. A nevelő már előre tervezze meg az önálló foglalkozásokat. Így ideje lesz az új anyagot 40 perc alatt megtárgyalni; gyakorolni.

Szeretném, ha az összevont osztályokban tanító-kartársak leírnák, hogyan szervezik

meg az önálló órákat. Azt hiszem ezzel értékes segítséget nyújthatnánk egymásnak.

3. *A „nem szak” tanítása.*

Teljesen osztom véleményemet a kartársnővel. A végzetek közül nagyon kevesen vannak, akik csak alsó tagozatban tanítanak. Legtöbben felső tagozatban is tanítunk egy vagy több szakot. Igaz, sok mindent megtanultunk a képzős évek során, de nem annyit, hogy olyan mércével tanítsunk mint egy szakos tanár. A követelmények azonban egyformák. Ha problémáznak egyes dolgokon, könnyen megkapjuk a választ: „Ezt neked tudni kell! Tanultad.”

Lelkiismereti kérdésnek tartom a „nem szak” problémáját is. Ennek ellenére, a sok jószándék mellett is, vannak tévedések. Az oka a szaktárgy nem biztos tudása. Sokszor kicsiségnek tűnik egy-egy hiba, mégis ilyenén áll vagy bukik minden.

Nem hiszem, hogy lenne olyan kartárs, aki a „nem szakot” is ne szívügyének tekintené. Bízom abban, hogy ez a nevelői ellátottságból eredő probléma lassan megoldódik, s mindenki a maga szakterületén dolgozhat.

Szeretném ha több, tanyán tanító kartársam elmondaná véleményét. Hiszem, hogy hasznára válik mindnyájunknak.

Lakatos Pál
tanító

Ura-Börvelyi út
Általános Iskola

ISKOLAKÖZÖSSÉGÜNK ÉS A FIATAL NEVELŐK

— Hozzászólás —

A „Fiatalközösség fórumában” legutóbb a pályakezdés örömeiről, gondjairól esett szó. Különösen megragadott a tantestületbe való beilleszkedés kérdésének boncolgatása. Ehhez kívánok néhány gondolat erejéig hozzászólni, kicsit más oldalról, az iskolavezetés szempontjából, mert a felvetett probléma csak így egészül ki az érkező és a fogadó kapcsolatában.

Sokat hangoztatott igény a nevelőtestületi egység kialakítása, javítása érdekében, főként az igazgatók részéről, hogy pedagógusközösségeink, tantestületeink a lehetőségekhez képest ne változzanak. Vitathatatlan érvek sorakoznak ezen igény mögött. A már kialakult egység, közösségi stílus, összhang, azonos állásfoglalás stb.

Vajon veszélyt jelent-e minderre egy-egy friss erő, fiatal pedagógus érkezése a testületbe? Ez sok mindentől függ.

Függ elsősorban az érkező nevelő egyéni-

ségétől, függ a fogadó testület tagjaitól, s nem kevésbé a vezetők fogadásától.

Erre vonatkozólag néhány tapasztalatról szeretnék szólni az elmúlt évekre való visszaemlékezésem alapján.

A mi testületünk tagjai többségüket tekintve régi törzstagok. Ez az érkezőnek, de a vezetőknek is kissé nehezíti a helyzetet. Vajon, hogy fogadja a közösség, soraiba tudja-e állítani a fiatal nevelőt? Mennyire alkalmazkodó egyéniség, milyen közösségi elhivatottságú?

Kinek kell tenni az első lépéseket az érkezők a feladatok, a célok összehangolása, a közösség érdekében?

Elsősorban a vezetőknek. A későbbi hónapok igazolják a fogadtatás eredményességét.

Itt is érvényes, mint a pedagógia bármely területén, hogy a közösség tagjait feltétlenül ismernünk kell. Bőséges egyéb elfoglaltságunk mellett az újonnan érkezőket a legrövidebb

időn belül, feltétlenül — tapintatosan ugyan — de meg kell ismernünk ahhoz, hogy segítségére lehessünk a beilleszkedésben.

Hogy milyen jelentősége van ennek munkánkban azt az érkező, különösen a fiatal pedagógusok érzik a legjobban.

Ha sikerül megismernünk az új munkacélt, mint egyént, majd mint szakembert, meggyorsíthatjuk irányításunkkal a beilleszkedés kibontakozásához a feltételeket. Segíteni kell, hogy első kudarcai ne vegyék el önbizalmát, hanem megmutatva a helyes gyakorlatot, az idősebbek tapasztalatait megismertetve elindítsuk a hasznos munkavégzést, a pedagógia felemelő, megtisztelő területén a nevelés, az oktatás útján.

Az új, fiatal pedagógusok számára is biztosítani kell a munkavégzés örömeit, a sikerélményt.

Hálásak-e érte? Vajon jogos-e ez a kérdés? Feltétlenül szükséges és fontos, hogy megtaláljuk annak lehetőségét, hogy mielőbb kibontakozzék felkészültségük, képességük, az eredményes oktató-nevelő munkára. S ha elindítottuk, segítettük nevelőmunkájukban, fiatalos lelkesedésük, friss tudásuk serkentőleg hat még a jó munkát végző testületek tagjainak

tevékenységére is. Aki hivatásból tanít, márpedig a nevelők jelentős része ilyen, az szívesen fogad el olyan hasznos újat, amit eredményesen használhat fel saját munkavégzésében, saját óráin.

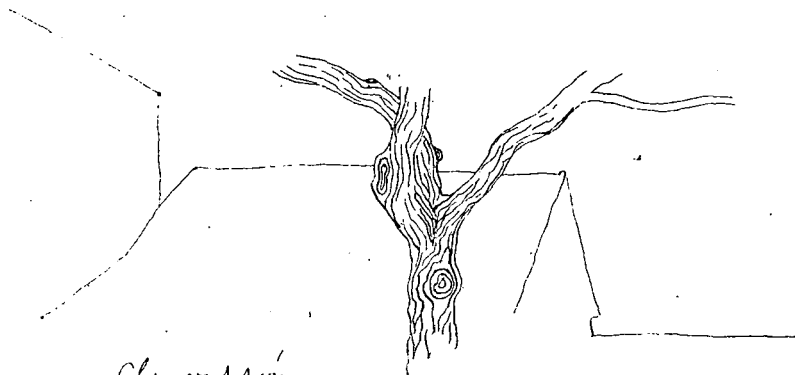
Ha mégis akad, aki talán féltékenykedve nézi a fiatalok tevékenységét, lelkesedését, ismét tapintatosan meg kell győznünk, s ez nem kisebb jelentőségű feladat, mint az előbbieké.

A lelkesedéssel tanító, jó oktató-nevelő munkát végző új kartársunk már meg is hállalta fáradságunkat.

Néhány éves tapasztalatom alatt, röviden összegezve így látom, az itt leírtakhoz hasonlóan ismerem legtöbb pedagógus közösségünket. Feltétlenül értékelnünk kell ilyen és hasonló nevelőtestületi egységet biztosítható ill. biztosító törekvéseket, még akkor is, ha akadnak nem a legsikeresebb próbálkozások.

A célunk az, hogy egész testületünk egységesen nyújtson segítséget minden pályakezdekőknek, mert érdemes, hiszen törekvéseink rövid időn belül megtérülnek a fiatal nevelők munkájában.

Szabó Mihályné
igazgató-helyettes
Hódmezővásárhely

Chenozhuan